

Козак і король

Степан Руданський

Став багатий колись пан
Короля благати,
Щоб король йому зволив (1)
Воєводство дати.
А король йому й сказав:
"Відгадай три штуки,
Відгадаєш — тоді на!
А як ні — на муки!
Перша штука: скільки зір
В небі серед літа?
Друга штука: покажи
Середину світа!
Третя штука: угадай.
Що думати буду?
І от тобі цілий рік
Для того розсуду!"
Відійшов багач назад
Та так йому нудно!
Не вгадати — так біда,
А вгадати — трудно!
Сидить, плаче неборак,
Козак проїжджає...
"Чого плачете ви так?"
— Багача питає.
Той і каже, так і так!..
"Не журіться, діду!
Коли так, то я за вас
На відвіт (2) поїду!"
І палицю в руки взяв,
В кожух одягнувся,
Чорні вуса підбілив,
В чоботи узувся.
І чимдуж до короля.
Король поглядає.
"А що, пане, скільки зір?" —
З міною (3) питає.
А той поли ті підняв.

Чи як довелося.
"Стільки, — каже, — в небі зір,
Скільки тут волосся".
Задумався сам король
Від сего відвіту.
"Ану, — каже, — покажи
Середину світу!"
А той палицю підняв.
Може, з піваршина,
Та в підлогу нею гуп:
"Отут середина!"
Почухався наш король,
Ще раз поглядає.
"Що ж я думаю тепер?"
— Козака питає,
"Думаєте, що я пан!"
"Або що за річі?"
"То ті річі, що не пан,
А козак із Січі!"
Здивувався наш король,
Подарував тому,
А козака відіслав

- (1) Зволити — дозволити.
- (2) Відвіт — відповідь
- (3) Міна — специфічний вираз обличчя.